

Sibel sabah vardiyaya uyandırdığında havuzluğa çıktım ve karayı gördüm. On mil kadar sancak tarafımızda, alçak bir sahil güneye doğru uzanıyordu. Cabo Verde Adaları'ndan çıkalı neredeyse iki bin mil olmuş. Artık Güney Amerika sahillerine çok yakınız. Salvador'a 40 mil yolumuz kaldı. İnşallah bu gece demirlemiş olacağız.

Dün gece biraz heyecanlı geçti. Salonda sancaktaki divana uzanmış uyurken teknenin olmaması gerektiği kadar yan yattığını hissettim. İskele tarafındaki masadan üzerime bir kitap ve defter uçarken, dışarıdan seslenen Sibel'in sesiyle kendimi toplayıp havuzluğa fırladım. Rüzgâr iyice sertleşmiş. Balon yelken tekneyi döndürüp yan yatırmış. Sibel dümende, tekneyi düzeltip yarı beline kadar suya giren yelkeni sudan kurtarmaya çalışıyor. Yarışçı tabiriyle "broş yemişiz".

Tekneyi düzelttikten sonra yelkeni indirdik. Balonun üzerine geçen çorabı çekerken az daha güverteden uçuyordum. Hata yapıp elime doladığım mandar halatı, ani bir sağanakta yelkenle birlikte beni de havaya uçuruyordu. Normal yelkenleri basıp yeniden yol verdiğimizde ikimiz de nefes nefeseydik.

Sabah rüzgâr yine kaldı. Biz de yeniden balonu bastık. Arkasından kahvaltı; Brezilya sahillerine varmamızın şerefine koca bir tava pastırmalı yumurta. Bu son çemenli pastırmamızdı. Esen Mepa Türkiye'den yollamıştı. Direk dibindeki gölgede oturup, yelkenin hışırtısını dinleyerek tavayı sıyırdık.